

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

22. září 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Články 27 a 29 – Přemístění dotyčné osoby do členského státu příslušného k posouzení její žádosti – Odklad přemístění z důvodu pandemie covidu-19 – Nemožnost provést přemístění – Soudní ochrana – Důsledky pro lhůtu pro přemístění“

Ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) ze dne 26. ledna 2021, došlými Soudnímu dvoru dne 19. dubna 2021, v řízeních

Bundesrepublik Deutschland,

proti

MA (C-245/21),

PB (C-245/21),

LE (C-248/21),

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, L. Bay Larsen (zpravodaj), místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce prvního senátu, I. Ziemele, P. G. Xuereb a A. Kumin, soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: R. Stefanova-Kamiševa, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. března 2022,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za MA a PB, A. Petzoldem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu J. Möllerem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

- za švýcarskou vládu S. Lauperem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi A. Azéma a G. von Rintelenem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. června 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Obě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 27 odst. 4 a čl. 29 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce byly podány v rámci sporů mezi Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Německo) a MA, PB (věc C-245/21) a LE (věc C-248/21) ohledně rozhodnutí přijatých Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky, Německo) (dále jen „Úřad“), jimiž byly jejich žádosti o azyl prohlášeny za nepřijatelné, která konstatují neexistenci důvodů bránících jejich vyhoštění, nařizují jejich navrácení do Itálie a ukládají jim zákazy vstupu a pobytu.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 4 a 5 odůvodnění nařízení Dublin III zní následovně:
  - „(4) Podle závěrů [Evropské rady] z Tampere [ve dnech 15. a 16. října 1999] by měl společný evropský azylový systém v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.
  - (5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.“
- 4 Článek 27 odst. 3 a 4 tohoto nařízení stanoví:
  - „3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:
    - a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo

b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo

c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu.“

5 Článek 28 odst. 3 třetí pododstavec uvedeného nařízení stanoví:

„Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“

6 Článek 29 odst. 1 a 2 téhož nařízení zní:

„1. Přemístění žadatele [...] z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí [vyhovění] žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému státu zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“

Německé právo

7 Ustanovení § 80 odst. 4 Verwaltungsgerichtsordnung (soudní řád správní) stanoví, že orgán, který vydal správní akt, může v určitých případech odložit výkon tohoto aktu, pokud spolkový zákon nestanoví jinak.

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-245/21

- 8 MA a PB podali v listopadu 2019 žádosti o azyl v Německu.
- 9 Vzhledem k tomu, že při vyhledávání v systému Eurodac bylo zjištěno, že vstoupili neoprávněně na území Italské republiky a byli v tomto členském státě zaregistrováni jako žadatelé o mezinárodní ochranu, požádal Úřad dne 19. listopadu 2019 italské orgány o převzetí MA a PB na základě nařízení Dublin III.
- 10 Italské orgány na tuto žádost o převzetí neodpověděly.
- 11 Rozhodnutím ze dne 22. ledna 2020 prohlásil Úřad žádosti MA a PB o azyl za nepřipustné, konstatoval, že nejsou dány důvody bránící jejich vyhoštění, nařídil jejich vrácení do Itálie a uložil jim zákazy vstupu a pobytu.
- 12 MA a PB podali proti tomuto rozhodnutí Úřadu dne 1. února 2020 žalobu k příslušnému Verwaltungsgericht (správní soud, Německo). PB k této žalobě připojila žádost o odklad výkonu uvedeného rozhodnutí. Tato žádost byla zamítnuta dne 11. února 2020.
- 13 Rozhodnutím ze dne 8. dubna 2020 odložil Úřad až do nového příkazu výkon příkazů k vyhoštění podle § 80 odst. 4 soudního řádu správního a čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III z důvodu, že s ohledem na vývoj pandemie covidu-19 není možné provést přemístění MA a PB.
- 14 Rozsudkem ze dne 14. srpna 2020 zrušil Verwaltungsgericht (správní soud), jemuž byla věc předložena, rozhodnutí Úřadu ze dne 22. ledna 2020. Tento rozsudek vycházel ze zjištění, že i když byla k posouzení žádosti o azyl MA a PB příslušná Italská republika, přešla tato příslušnost na Spolkovou republiku Německo z důvodu uplynutí lhůty pro přemístění uvedené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, jelikož plynutí této lhůty nebylo přerušeno rozhodnutím Úřadu ze dne 8. dubna 2020.
- 15 Spolková republika Německo podala proti rozsudku ze dne 14. srpna 2020 opravný prostředek *Revision* k Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo).

Věc C-248/21

- 16 LE podal v srpnu 2019 žádost o azyl v Německu.
- 17 Vzhledem k tomu, že z vyhledávání v systému Eurodac vyplynulo, že dne 7. června 2017 podal v Itálii žádost o mezinárodní ochranu, požádal Úřad italské orgány, aby LE přijaly zpět na základě nařízení Dublin III.
- 18 Italské orgány této žádosti o přijetí zpět vyhověly.
- 19 Úřad prohlásil žádost LE o azyl za nepřipustnou, konstatoval, že nejsou dány důvody bránící jeho vyhoštění, nařídil jeho vrácení do Itálie a uložil mu zákaz vstupu a pobytu.

- 20 LE podal dne 11. září 2019 proti tomuto rozhodnutí Úřadu žalobu k příslušnému Verwaltungsgericht (správní soud). K této žalobě připojil žádost o odklad výkonu uvedeného rozhodnutí. Tato žádost byla zamítnuta dne 1. října 2019.
- 21 Italské orgány informovaly dopisem ze dne 24. února 2020 německé orgány, že z důvodu pandemie covidu-19 již nebudou do Itálie a z ní prováděna přemísťování podle nařízení Dublin III.
- 22 Rozhodnutím ze dne 25. března 2020 odložil Úřad, dokud nebude rozhodnuto jinak, výkon příkazu k vyhoštění podle § 80 odst. 4 soudního řádu správního a čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III z důvodu, že s ohledem na vývoj pandemie covidu-19 není možné provést přemístění LE.
- 23 Poté, co dne 4. května 2020 zamítl druhou žádost o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění vydaného vůči LE, Verwaltungsgericht (správní soud), který ve věci rozhodoval, rozsudkem ze dne 10. června 2020 toto rozhodnutí zrušil. Tento rozsudek byl založen na důvodech podobných těm, na kterých byl založen rozsudek uvedený v bodě 14 tohoto rozsudku.
- 24 Spolková republika Německo podala proti rozsudku ze dne 10. června 2020 opravný prostředek *Revision* k Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo).

Úvahy společné oběma projednávaným věcem

- 25 Předkládající soud má za to, že opravným prostředkům, které u něj byly podány, bude třeba vyhovět, pokud bude prokázáno, zaprvé že odklad výkonu rozhodnutí o přemístění, odůvodněný praktickou nemožností provést přemístění s ohledem na pandemii covidu-19, spadá do působnosti čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III, zadruhé že takový odklad může vést k přerušení běhu lhůty pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení a zatřetí že přerušení běhu této lhůty pro přemístění je přípustné i v případě, že soud předtím zamítl žádost o odklad výkonu dotčeného rozhodnutí o přemístění.
- 26 Předkládající soud má za to, že i když čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III vyžaduje, aby odklad výkonu rozhodnutí o přemístění v něm upravený byl vázán na podání opravného prostředku, bylo by možné případně uvažovat o jeho použití v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, neboť proti rozhodnutí o přemístění je podán opravný prostředek a nemožnost provést vyhoštění může podle německého práva vyvolat pochybnosti o legalitě tohoto rozhodnutí. Podle předkládajícího soudu je však třeba zohlednit cíle tohoto nařízení, jakož i příslušné zájmy dotčených osob a dotčeného členského státu, jejichž rovnováha by měla být za sanitární situace spojené s pandemií covidu-19 zajištěna.
- 27 Za těchto podmínek se Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21 formulovány totožně:
  - „1) Spadá rozhodnutí správního orgánu o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění, které může být zrušeno a bylo vydáno pouze z důvodu praktické (dočasné) nemožnosti provádět přemístění, zapříčiněné pandemií covidu-19, a to v průběhu soudního řízení o opravném prostředku, do rozsahu působnosti čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III?

- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku: má takové rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí za následek přerušení běhu lhůty pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku: je tomu tak i v případě, pokud soud před vypuknutím pandemie covidu-19 zamítl žádost žadatele o mezinárodní ochranu, kterou se domáhal, aby byl výkon rozhodnutí o přemístění na základě čl. 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III odložen, dokud nebude ukončeno řízení o opravném prostředku?“

K řízení před Soudním dvorem

- 28 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 7. června 2021 byly tyto věci spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.
- 29 Kromě toho předkládající soud požádal Soudní dvůr, aby předložené žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce byly projednány ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.
- 30 Na podporu své žádosti předkládající soud uvádí, že několik členských států odmítlo provádět přemísťování z důvodu pandemie covidu-19, a že z tohoto důvodu přijal Úřad v období od března do června 2020 ve 20 000 případech rozhodnutí o odkladu, včetně 9 303 případů, v nichž probíhala soudní řízení.
- 31 Článek 105 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu může předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodnout o projednání předběžné otázky ve zrychleném řízení, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.
- 32 V projednávané věci předseda Soudního dvora dne 7. června 2021 po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl, že není důvod vyhovět žádosti uvedené v bodě 29 tohoto rozsudku.
- 33 V tomto ohledu je nutno připomenout, že zrychlené řízení představuje procesní nástroj, který má reagovat na mimořádně naléhavé situace [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2022, *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Komplexní zdravotní pojištění)*, C-247/20, EU:C:2022:177, bod 41 a citovaná judikatura].
- 34 Značný počet osob nebo právních situací, které jsou potenciálně dotčeny položenými otázkami, nemůže proto sám o sobě představovat výjimečnou okolnost, která by mohla odůvodnit použití zrychleného řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. dubna 2022, *Caruter*, C-642/20, EU:C:2022:308, bod 22 a citovaná judikatura).
- 35 Okolnost, na kterou poukazuje předkládající soud, že se mnoho žadatelů o mezinárodní ochranu ocitlo v situaci srovnatelné se situací žalobců dotčených v původním řízení, proto nemůže sama o sobě odůvodnit použití tohoto řízení.
- 36 Kromě toho, i když bylo možné zahájit uvedené řízení ve výjimečné krizové situaci s cílem co nejdříve odstranit nejistotu, která by mohla narušit řádné fungování evropského azylového systému (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 15. února 2017, *Jafari*,

C-646/16, nezveřejněné, EU:C:2017:138, bod 15, a ze dne 15. února 2017, Mengesteab, C-670/16, nezveřejněné, EU:C:2017:120, bod 16), ze skutečností předložených předkládajícím soudem nevyplývá, že by fungování tohoto systému bylo značně narušeno po dobu, než Soudní dvůr odpoví na položené otázky.

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- 37 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu ve věcech C-245/21 a C-248/21, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 27 odst. 4 a čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládány v tom smyslu, že lhůta pro přemístění stanovená v posledně uvedeném ustanovení je přerušena, pokud příslušné orgány členského státu přijmou na základě tohoto čl. 27 odst. 4 zrušitelné rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění z důvodu, že tento výkon je z praktického hlediska nemožný s ohledem na pandemii covidu-19.
- 38 Článek 29 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že přemístění dotčené osoby do příslušného členského státu se provádí, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od vyhovění žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku, pokud má podle čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení odkladný účinek.
- 39 Podle čl. 29 odst. 2 uvedeného nařízení platí, že pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, zanikne členskému státu příslušnému k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jeho povinnost převzít nebo přijmout dotčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát.
- 40 I když z těchto ustanovení vyplývá, že unijní normotvůrce zamýšlel usnadnit rychlý výkon rozhodnutí o přemístění, nic to nemění na tom, že tento výkon může být v určitých případech odložen.
- 41 Článek 27 odst. 3 nařízení Dublin III tedy vyžaduje, aby členské státy poskytly dotčným osobám opravný prostředek, který může vést k odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění, jež bylo vůči nim přijato.
- 42 Podle tohoto ustanovení musí členské státy buď stanovit, zaprvé že odvolání proti rozhodnutí o přemístění přiznává dotčené osobě právo zůstat v členském státě, který vydal toto rozhodnutí, dokud nebude rozhodnuto o jeho odvolání, nebo zadruhé že v důsledku podání odvolání proti rozhodnutí o přemístění se přemístění automaticky odkládá na přiměřenou dobu, během níž soud rozhodne, zda má být s odvoláním spojen odkladný účinek, nebo zatřetí že dotčená osoba může požádat o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání proti tomuto rozhodnutí.
- 43 Navíc podle čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III mohou členské státy stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí.

- 44 V případě, že odklad výkonu rozhodnutí o přemístění vyplývá z použití čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení, stanoví jeho čl. 29 odst. 1, že lhůta pro přemístění neběží od vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, ale odchylně od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění.
- 45 Ačkoli se čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III nevztahuje přímo na případ vyplývající z čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení, kdy odklad výkonu rozhodnutí o přemístění vyplývá z rozhodnutí přijatého příslušnými orgány, z judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že z důvodu podobnosti výrazů použitých v čl. 28 odst. 3 třetím pododstavci a čl. 29 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, jakož i z důvodu, že cílem obou těchto ustanovení je určit období, během něhož musí být přemístění provedeno, musí být uvedená ustanovení vykládána stejným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, bod 70).
- 46 Za těchto podmínek je třeba připomenout, že Soudní dvůr již ohledně čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III rozhodl, že odklad počátku běhu lhůty pro přemístění v případě, kdy je odkladný účinek přiznán podle čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení, lze vysvětlit okolností, že dokud má odvolání podané proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek, je z podstaty věci nemožné provést přemístění, což je důvod k tomu, proč lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat v tomto případě teprve tehdy, když je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, a to ode dne, kdy skončil tento odkladný účinek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, bod 55).
- 47 Pokud odklad výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku podaném proti tomuto rozhodnutí, vychází z rozhodnutí přijatého příslušnými orgány na základě čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III, nachází se osoba dotčená uvedeným rozhodnutím v situaci zcela srovnatelné se situací osoby, jejímuž odvolání byl přiznán odkladný účinek ze zákona nebo rozhodnutím soudu podle čl. 27 odst. 3 tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, bod 68).
- 48 Kromě toho, kdyby měl být čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že pokud příslušný orgán využije možnosti stanovené v čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení, měla by se lhůta pro přemístění přesto počítat od okamžiku vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět, bylo by toto posledně uvedené ustanovení do značné míry zbaveno užitečného účinku, protože by nemohlo být použito bez rizika, že bude bránit realizaci přemístění ve lhůtách stanovených uvedeným nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, bod 71).
- 49 Článek 29 odst. 1 nařízení Dublin III musí být tedy stejně jako jeho čl. 28 odst. 3 třetí pododstavec vykládán v tom smyslu, že pokud byl přiznán odkladný účinek odvolání podanému proti rozhodnutí o přemístění v souladu s čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení, začíná lhůta pro přemístění běžet od vydání konečného rozhodnutí o tomto odvolání, takže k výkonu rozhodnutí o přemístění musí dojít nejpozději do šesti měsíců od konečného rozhodnutí o uvedeném odvolání.
- 50 Takové řešení lze však použít pouze v případě, že rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění bylo příslušnými orgány přijato v mezích působnosti čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III.

- 51 Za účelem určení mezí této oblasti působnosti je třeba vzít v úvahu znění tohoto ustanovení, jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. března 2022, *Autoriteit Persoonsgegevens*, C-245/20, EU:C:2022:216, bod 28 a citovaná judikatura).
- 52 V tomto ohledu je nutno zaprvé zdůraznit, jak uvedl generální advokát v bodech 50 a 51 svého stanoviska, že ze samotného znění čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III vyplývá, že použití tohoto ustanovení je úzce vázáno na podání opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění, neboť k odkladu, o němž rozhodly tyto orgány, musí dojít, „dokud nebude rozhodnuto o opravném prostředku“.
- 53 Pokud jde zadruhé o kontext čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení, je nutno konstatovat, že toto ustanovení je součástí oddílu IV kapitoly VI uvedeného nařízení, který je nadepsán „Procesní záruky“.
- 54 Kromě toho je uvedené ustanovení součástí článku nadepsaného „Opravné prostředky“ a následuje po odstavci věnovaném odkladnému účinku odvolání proti rozhodnutí o přemístění, který doplňuje tím, že povoluje členským státům, aby umožnily příslušným orgánům odložit výkon rozhodnutí o přemístění v případech, kdy odklad vykonatelnosti v návaznosti na podání odvolání nevyplývá ani ze zákona, ani ze soudního rozhodnutí.
- 55 Jak bylo navíc uvedeno v bodě 49 tohoto rozsudku, z vazby mezi čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III a čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení vyplývá, že takto přiznaný odkladný účinek je nutně ukončen přijetím konečného rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění, neboť tento čl. 29 odst. 1 neobsahuje pravidla určená k výpočtu lhůty pro přemístění v případě, že odklad výkonu rozhodnutí o přemístění bude příslušnými orgány zrušen před rozhodnutím o opravném prostředku podaném proti tomuto rozhodnutí, nebo po něm.
- 56 Zatřetí z bodů 4 a 5 odůvodnění nařízení Dublin III vyplývá, že jeho cílem je stanovit jasnou a proveditelnou metodu, která je založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby, aby bylo možné urychleně určit členský stát příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí takové ochrany a nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu (rozsudek ze dne 19. března 2019, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 58).
- 57 Za účelem naplnění tohoto cíle urychleného vyřízení ohraničil unijní normotvůrce řízení o přebírání a přijímání zpět vedených na základě nařízení Dublin III řadou závazných lhůt určených k zaručení toho, že tato řízení budou provedena bez zbytečného prodlení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, *X a X*, C-47/17 a C-48/17, EU:C:2018:900, bod 69, jakož i citovaná judikatura).
- 58 Konkrétně šestiměsíční lhůta pro přemístění, jež je stanovena v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, má zajistit, aby byla dotčená osoba co možná nejrychleji přemístěna do příslušného členského státu k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, avšak zároveň s ohledem na praktickou složitost a organizační obtíže spojené s provedením přemístění tato lhůta ponechává oběma dotčeným členským státům nezbytný čas k tomu, aby se za účelem uskutečnění přemístění dohodly, a konkrétně dožadujícímu členskému státu k tomu, aby vyřešil způsob provedení přemístění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 59).

- 59 S ohledem na přerušující účinek odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění na základě čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení na lhůtu pro přemístění, jak bylo uvedeno v bodě 49 tohoto rozsudku, by výklad tohoto ustanovení v tom smyslu, že povoluje členským státům, aby příslušným orgánům umožnily odložit výkon rozhodnutí o přemístění z důvodu, který nemá přímou souvislost se soudní ochranou dotčené osoby, mohl vést k tomu, že by lhůta pro přemístění stanovená v čl. 29 odst. 1 uvedeného nařízení pozbyla veškeré účinnosti, že by došlo ke změně rozdělení příslušností mezi členskými státy vyplývajícího z nařízení Dublin III a k prodloužení vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu.
- 60 Je však třeba rovněž připomenout, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu obětovat soudní ochranu dotčených osob požadavku urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu, a naopak tímto nařízením významně posílil procesní záruky poskytované těmto osobám v rámci systému určení příslušného členského státu vytvořeného unijním normotvůrcem (dublinký systém) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57).
- 61 Je tedy třeba mít za to, že příslušné orgány mohou nařídít odklad výkonu rozhodnutí o přemístění v souladu s čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III pouze tehdy, pokud z okolností souvisejících s tímto výkonem vyplývá, že uvedené osobě musí být v zájmu zajištění její účinné soudní ochrany umožněno zůstat na území členského státu, který uvedené rozhodnutí přijal, dokud nebude přijato konečné rozhodnutí o tomto opravném prostředku.
- 62 Z toho vyplývá, že zrušitelné rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění z důvodu, že tento výkon je z praktického hlediska nemožný s ohledem na pandemii covidu-19, nelze považovat za rozhodnutí, které může být přijato na základě čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III, jelikož tento důvod nemá přímou souvislost se soudní ochranou dotčené osoby.
- 63 Okolnost, kterou uvádí předkládající soud a německá vláda, že podle německého práva může praktická nemožnost provést výkon rozhodnutí o přemístění znamenat nezákonnost tohoto rozhodnutí, nemůže tento závěr zpochybnit.
- 64 Zprvce totiž zrušitelnost rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění vylučuje závěr, že tento odklad byl nařízen do doby, než bude rozhodnuto o opravném prostředku proti rozhodnutí o přemístění, a s cílem zajistit soudní ochranu dotčené osoby, neboť nelze vyloučit, že ke zrušení uvedeného odkladu dojde před rozhodnutím o tomto odvolání.
- 65 Zadruhé je třeba zdůraznit, že unijní normotvůrce neměl za to, že by praktická nemožnost vykonat rozhodnutí o přemístění měla odůvodňovat přerušování nebo odklad lhůty pro přemístění stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 66 Tento normotvůrce totiž do tohoto nařízení nezahrnul žádné obecné ustanovení, které by takové přerušování či takový odklad upravovalo.
- 67 Pokud jde o určité časté případy praktické nemožnosti vykonat rozhodnutí o přemístění, stanovil zmíněný normotvůrce v čl. 29 odst. 2 uvedeného nařízení pouze to, že lhůta pro přemístění může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotčené osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotčená osoba na útěku.

- 68 Kromě skutečnosti, že toto ustanovení neupravuje přerušení nebo odklad lhůty pro přemístění, ale její prodloužení, je třeba připomenout, že toto prodloužení má výjimečnou povahu, a musí být tedy vykládáno úzce, což vylučuje jeho obdobné použití na jiné případy nemožnosti vykonat rozhodnutí o přemístění [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. března 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 60, jakož i ze dne 31. března 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl další (Hospitalizace žadatele o azyl v psychiatrické léčebně), C-231/21, EU:C:2022:237, body 54 a 56].
- 69 Soudní dvůr měl dále za to, že šestiměsíční lhůta pro přemístění upravená v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III má být použita v situacích, v nichž dotyčná osoba nemůže být přemístěna z důvodu svého zdravotního stavu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2017, C. K. a další, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 89) nebo z důvodu její nucené hospitalizace na psychiatrickém oddělení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. března 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl a další (Hospitalizace žadatele o azyl v psychiatrické léčebně), C-231/21, EU:C:2022:237, bod 62].
- 70 Příslušné orgány se proto nemohou úspěšně dovolávat režimu použitelného podle vnitrostátního práva v případě praktické nemožnosti vykonat rozhodnutí o přemístění, aby odůvodnily použití čl. 27 odst. 4 nařízení Dublin III, a zamezily tak použití lhůty pro přemístění stanovené za účelem zajištění urychleného vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu v čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení.
- 71 S ohledem na výše uvedené je třeba na první a druhou otázku ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21 odpovědět tak, že čl. 27 odst. 4 a čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládány v tom smyslu, že lhůta pro přemístění stanovená v posledně uvedeném ustanovení není přerušena, pokud příslušné orgány členského státu přijmou na základě tohoto čl. 27 odst. 4 zrušitelné rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění z důvodu, že tento výkon je z praktického hlediska nemožný s ohledem na pandemii covidu-19.

Ke třetí otázce

- 72 S ohledem na odpověď podanou na první a druhou otázku ve spojených věcech C-245/21 a C-248/21 není důvodné odpovídat na třetí otázku v těchto věcech, jelikož byly položeny předkládajícím soudem pro případ kladné odpovědi na první a druhou otázku.

K nákladům řízení

- 73 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 27 odst. 4 a čl. 29 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států,

musí být vykládány v tom smyslu, že

lhůta pro přemístění stanovená v posledně uvedeném ustanovení není přerušena, pokud příslušné orgány členského státu přijmou na základě tohoto čl. 27 odst. 4 zrušitelné rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění z důvodu, že tento výkon je z praktického hlediska nemožný s ohledem na pandemii covidu-19.

Podpisy.